

στοις. 2) Ἐπὶ βιβλίων, θυρῶν κττ., ὁ μὴ περιενδεδυμένος διὰ μεταλλίνου ἢ ξυλίνου περικαλύμματος Σύμ.: Πόρτα ἀκαπλάντιστη.

ἀκάπνιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀκάπνιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀκάπνιστος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκάπνιστος, περὶ οὗ ἰδ. ΒΦάβηγ ἐν Ἐπετηρ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 4 (1927) 249.

1) Ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς κάπνισμα, ἐπὶ ἀλλάντων, ἰχθύων, κρεάτων κττ. κοιν. Ἀντίθ. καπνισμένος (ἰδ. καπνίζω), καπνιστός. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς κάπνισμα πρὸς σκοπὸν θεραπευτικὸν Χίος: Τὸν ἄρρωστο τὸν ἔχω ἀκάπνιστο. γ) Ἐπὶ μετάλλου, ἀπύρωτος σύνθηθ.: Ἀσήμι ἀκάπνιστο. 2) Ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ καπνοῦ, ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ καπνοῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Φαεῖν ἀκάπνιστον Τραπ. 3) Μεταφ. ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ οἴνου βεβαρημένος, ὁ μὴ μεθυσθεὶς Μακεδ. (Βογατσ.) κ. ἄ. 4) Ἐνεργ. ὁ μὴ καπνίζων, ὁ μὴ ἐκβάλλων καπνὸν Πόντ. (Οἶν. Ὁφ.): Φρ. Σπίτι ἀκάπνιστο (ἐπὶ νέας οἰκίας μήπω κατοικηθείσης) Ὁφ.

Πβ. ἀκαπνος.

ἀκαπνος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Δαρδαν. ἀκαπνους Θράκ. (Μάδυτ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκαπνος.

1) Ὁ μὴ ἀναδίδων καπνόν, μόνον περὶ τῆς πυρίτιδος λόγ. κοιν. 2) Ὁ μὴ πυρωθεὶς, ὁ μὴ θερμανθεὶς, μόνον ἐπὶ τοῦ μέλιτος Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.): Ἀκαπνο μέλι. Ἦδη παρὰ Πλιν. Ν. Η. 11,16,16 «mel... quod acarnon vocant».

Πβ. ἀθέρμιστος, ἀκάπνιστος.

ἀκαρδα ἐπίρρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.) Χίος κ. ἄ. ἀνάκαρδα Βιθυν. Δαρδαν. Θράκ. (Καλλίπ. κ. ἄ.) Εὐβ. Κύθν. Λέσβ. Σαμοθρ. Τήν. Χίος κ. ἄ. ἀνέκαρδα Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαρδος.

1) Χωρὶς καρδιάν, ἄνευ προθυμίας, οἷονεὶ ὑπ' ἀνάγκης ἢ ὀσίας ἔνεκα ἔνθ' ἄν.: Ἀκαρδα ποίς τῇ δουλείᾳ σ' Κερασ. Ἀκαρδα ἀκαρδα τρώει αὐτόθ. Μὶ κουβιδιάζ' ἀνέκαρδα Θεσσ. Ἀνάκαρδα δουλεύει Βιθυν. Τήν. Ἀνάκαρδα τρώγει Χίος. Πβ. ξέκαρδα. 2) Ἀνευ συγκινήσεως Μακεδ. (Καταφύγ.)

ἀκαρδία ἡ, ἀμάρτ. ἀνακαρδία Πελοπν. (Λακων.) ἀνακαρδιά (Νουμ. 134,3).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαρδος, παρ' ὃ καὶ ἀνάκαρδος.

Ἐλλειψις γενναιότητος, δειλία.

ἀκαρδίζω ἀμάρτ. ἀνακαρδίζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαρδος, παρ' ὃ καὶ ἀνάκαρδος.

Δυσαρεστοῦμαι, πικραίνομαι: Ἀμα τότε φουμᾶνε ἀνακαρδίζει (φουμᾶνε = ἐπιπλήττουν).

ἀκάρδιωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκάρδιουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καρδίωτος <καρδίω. Πβ. ἀρχ. ἐπίθ. ἀκάρπιστος.

Ὁ μὴ ἐγκαρδιωμένος, ὁ ἄνευ θάρρους, ὁ ἀτολμος.

ἀκαρδος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Σάντ.) ἀκαρδους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάκαρδος Πελοπν. (Λακων.) Τσακων. κ. ἄ. ἀνέκαρδους Θεσσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. καρδία. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1928) Λεξικογρ. Ἀρχ. 19 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Περίφοβος, δειλός, ἀτολμος ἀρχ. ἀκάρδιος ἔνθ' ἄν.: Ἀκαρδος ἄνθρωπος σύνθηθ. β) Ἀνίσχυρος, ἀδύνατος Ἡπ. Κρήτ.: Βοῦι ἀκαρδο (βοῦι = βόδι) Κρήτ. γ) Ἀθυμος, ἀπρόθυμος Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Σάντ.) δ) Ὁ μὴ ἐκ τῆς καρδίας, ἀνελικρινής, βεβιασμένος Μακεδ. (Κοζ.): Γέλιον ψυχρὸ κὶ ἀκαρδον. 2) Ὁ μὴ ἔχων καρδίαν εὐαίσθητον, ἀσυγκίνητος, ἀπαθής, ἀσπλαγχνος Κάρπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.: Ὡ, τὸν ἀκαρδον, νὰ μὴ σταλάξῃ δάκρυον Κάρπ.: Ποίημ.

Ὅταν πατέρα μου ἀκαρδοὶ γονατισμέν' οἱ ξένοι
τὸ αἷμα σου ἔγλυφαν κρυφὰ στὰ νύχια τοῦ φονεῖ σου

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,204. Συνών. σκληρόκαρδος. 3) Ὁ μὴ καταβάλλων προσπάθειας, ὁ μὴ γενναῖος, λιπόψυχος Εὐβ. (Στρόπον.): Ἀκαρδο ζῶ (τὸ μὴ καταβάλλον προσπάθειας νὰ ἀναβιβάσῃ βάρος εἰς μέρος ἀνωφερές).

ἀκαρδοσύνη ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαρδος.

Ἐλλειψις θάρρους, ἀτολμία, δειλία.

ἀκαρίκιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καρίκιστος <καρίκιάζω.

Ὁ μὴ σκληρυνθεὶς, ὁ μὴ παθὼν ψῦξιν: Ἀκαρίκιστος εἶν' ἀκόμα, μὰ σὰν πιάσουν τὰ κρύα τὰ δυνατὰ θὰ καρίκιάσῃ.

ἀκαρίνωτος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καρίνωτος <*καρίνωτω <καρίνω.

1) Ὁ ἐστερημένος τρόπιδος: Καίτιν ἀκαρίνωτον. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐσταχωμένος, ἐπὶ βιβλίου: Χαρίτιν ἀκαρίνωτο.

ἀκάρπερος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καρπερός.

Ὁ μὴ παρέχων καρπὸν, ἀκαρπος: Δεντρὸν ἀκάρπερον. Συνών. ἀκάριπιστος, ἀκαρπος.

ἀκαρπία ἡ, Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀκαρπιά Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τήν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκαρπία

Ἀφορία τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν ἔνθ' ἄν.: Ἐφέτος ἔχουμε ἀκαρπία Κύθηρ. Χάθ'κι οὐ κόσμους ἀπ' τ'ν ἀκαρπιά Αἰτωλ.

ἀκάριπιστος ἐπίθ. Ἀθ. ἀκάρπ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀκάρπετος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καρπιστός <καρπίζω. Πβ. ἀρχ. ἐπίθ. ἀκάρπιστος.

Ἐπὶ τῶν δένδρων, ὁ μὴ καρποφορήσας ἔνθ' ἄν.: Ἀκάριπιστη ἐλαιὰ-συκὰ Ἀθ. Συνών. ἀκάρπερος, ἀκαρπος.

